

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/21/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8716201452
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8716201452.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovéj a členov senátu, sudkyne JUDr. Jany Burešovej a sudcu Mgr. Miloša Koleka v spore žalobcov: 1) U. F., nar. XX.XX.XXXX, 2) E. F., nar. XX.XX.XXXX, oboch bytom L. L. XXXX/XX, XXX XX T., občanov Slovenskej republiky, oboch právne zastúpených advokátom JUDr. Igorom Šafrankom, so sídlom ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník proti žalovanému: Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, právne zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri, s.r.o., so sídlom Bočná 10, 040 01 Košice, IČO: 36 863 017, o zaplatenie 1.669,42 eura s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 15C/12/2016-219 zo dňa 21.01.2020 takto

rozhodol:

Mení rozsudok vo vyhovujúcom výroku, t.j. výroku I. a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania, t.j. výroku III. tak, že žalobu zamietá a priznáva žalovanému voči žalobcom, povinným spoločne a nerozdielne, nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom oprávneným spoločne a nerozdielne sumu 1 669,42 eur s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1 669,42 eur od 11.4.2017 do zaplatenia.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietá.

III. Priznáva žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobcovia sa žalobou, súdu doručenu 17.02.2016, domáhali toho, aby súd uložil žalovanému vydať im bezdôvodného obohatenie vo výške 1.669,42 eura, s 8,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.669,42 eura odo dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby žalovanému žiadajúc taktiež, aby súd žalovanému uložil nahradiť im trovy s konaním im vzniknuté.

Žalobcovia v žalobe uviedli, že 09.09.2008 uzatvorili so žalovaným zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej im bol poskytnutý úver vo výške 6.638,78 eura. Podľa žalobcov zmluva neobsahuje náležitosť vyžadovanú § 4 ods. 2 písm. i) Zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, t.j. neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úroku a iných poplatkov čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Žalovanému zaplatili 8.308,20 eura, t.j. o 1.669,42 eura viac ako mali. Táto suma predstavuje bezdôvodné obohatenie.

Rozsudkom č.k. 15C/12/2016-112 z 27.04.2018 súd prvej inštancie žalobu zamietol; na odvolanie žalobcov bol predmetný rozsudok uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 9Co/159/2018-146 z

31.01.2019 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že v ďalšom konaní je povinnosťou súdu vychádzať pri posudzovaní obsahových náležitostí zmluvy o splátkovom úvere zo znenia vnútroštátneho právneho predpisu - Zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

Z vykonaného dokazovania súd zistil, že žalobcovia so žalovaným uzatvorili dňa 09.09.2008 zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX na základe ktorej poskytol žalovaný žalobcom úver vo výške 6.638,78 eura. Žalobcovia sa zaviazali splatiť úver v pravidelných 118 mesačných splátkach po 114,12 eura. V zmluve bol dohodnutý úrok 15,95 %, RPMN bola 18,92 %, priemerná RPMN 16,64 %, celkové náklady spojené s úverom 7.171,03 eura, konečná splatnosť úveru bola 20.08.2018. Žalobcovia uhradili žalovanému celkovo 8.308,20 eura.

Posudzujúc zistený skutkový stav dospel súd prvej inštancie k záveru, že zmluva, ktorá bola uzatvorená medzi žalovaným a žalobcami nemá obligatórne náležitosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. d) a i) Zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a to adresu, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, výšku, počet a termíny splátok istiny, úroku a iných poplatkov. Absencia týchto náležitostí má za následok to, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bezpoplatkový. Plnením žalobcov nad sumu poskytnutého úveru došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu a preto žalovanému uložil vydať žalobcom bezdôvodné obohatenie s úrokom z omeškania vo výške

8 % od 11.04.2017 do zaplatenia. Za nedôvodnú mal požiadavku žalobcov na úrok z omeškania 8,05 % ročne nakoľko žalobcovia žiadali úrok z omeškania vyšší než aký umožňovali právne predpisy.

Argumentáciu žalovaného mal súd prvej inštancie za nedôvodnú. Pokiaľ žalovaný vzniesol námietku premlčania, žalobcovia sa o bezdôvodnom obohatení dozvedeli v októbri 2018. Žaloba bola podaná 17.02.2016, 2-ročná subjektívna premlčacia doba neuplynula, neuplynula ani 3-ročná objektívna premlčacia doba, pretože žalobcovia plnili nad rámec toho čo mali až splátkou uhradenou 10.09.2013, t.j. menej ako 3 roky pred podaním žaloby.

Pri právnom posúdení odkázal súd prvej inštancie na ustanovenia Zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení k 09.09.2008 - § 2 písm. a), b), § 4 ods. 2 písm. d), i), § 4 ods. 3 a na ustanovenie Občianskeho zákonníka - § 451 ods. 1, 2, § 457, § 107 ods. 1, 2, § 121 ods. 3, § 517 ods. 1, 2 a na ustanovenia Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 78/1995 Z.z. - § 10c, § 3 ods. 1.

Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 CSP, vychádzajúc z pomeru úspechu k neúspechu vo veci.

2. Proti tomuto rozsudku a to v rozsahu výrokov I. a výroku a III. podal žalovaný odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d) f), a h) Civilného sporového poriadku. Podľa žalovaného napadnutým rozsudkom, ako aj konaním, ktoré mu predchádzalo, došlo k extrémne príkremu a flagrantlymu porušeniu jeho práv ústavnej kvality. Napadnutý rozsudok bol totiž vydaný na základe záväzného právneho názoru odvolacieho súdu pričom pre zrušenie prvého rozsudku súdu prvej inštancie neboli splnené zákonné podmienky. V štádiu po zrušení prvého rozsudku žiadna zo sporových strán neuplatnila nové prostriedky procesného útoku alebo obrany, nevedno preto aké „ďalšie konanie“ viedol súd prvej inštancie. Podľa žalovaného rozsudok súdu prvej inštancie je absolútne nepreskúmateľný, v priebehu celého konania žalovaný zdôrazňoval to, že žalobcovia nešpecifikovali dostatočne čo tvorí žalovanú sumu v kontexte požiadaviek právnej úpravy bezdôvodného obohatenia. Nedostatočným je konštatovanie súdu prvej inštancie o tom, že bezdôvodné obohatenie predstavuje rozdiel medzi plneniami žalobcov poskytnutými žalovanému pritom z listinných dôkazných prostriedkov vyplynulo, že žalovaný voči žalobcom opakovane uplatnil aj nároky na zaplatenie úroku z omeškania a na tieto sankčné úroky sa pritom ani hypoteticky nemôže vzťahovať prípadný záver o bezúročnosti úveru. Odôvodnenie napadnutého rozsudku tak vôbec neumožňuje určiť aké právo vlastne aplikoval súd prvej inštancie keď mal za to, že všetky počiatočné plnenia žalobcov by mali byť plnením výlučne na istinu úveru.

Žalovaný poukázal na to, že nesprávne je posúdenie súdu prvej inštancie v tom zmysle, že ak príčinou bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru má byť to, že v zmluve splátka úveru nie je rozčlenená na istinu, úrok a poplatky, uvedené nezodpovedá výkladu Zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu 09.09.2008 a v tejto súvislosti poukázal aj na to, že Zákon č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom k 09.09.2008 zaviedol aj účinné pravidlá na zabezpečenie predzmluvnej informovanosti spotrebiteľa, ktorú mali dodávatelia realizovať prostredníctvom určeného formulára, obsah ktorého upravila vyhláška Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 620/2007 Z.z.. Z formulára je zrejmé, že informácia, ktorá má byť komunikovaná spotrebiteľovi sa týka výlučne splátky, ktorá má byť platená bez špecifikácie jej vnútornej skladby.

Nesprávny je taktiež názor súdu prvej inštancie o tom, že v zmluve absentuje adresa predávajúceho. Žalovaný prioritne uviedol, že prvý raz bol tento dôvod žalobcami uplatnený až na pojednávaní 13.09.2017, nedošlo však k žiadnemu procesne relevantnému postupu, ktorým by sa táto skutočnosť mala takisto stať predmetom súdneho prieskumu. Táto skutočnosť nebola tvrdená v žalobe, a keď bola prednesená neskôr, nebolo o nej rozhodnuté v zmysle § 140 ods. 2 CSP. Tento dôvod však neobstojí ani meritórne nakoľko súd prvej inštancie opomenul, že zákonná úprava spájala príslušnú zmluvnú náležitosť výlučne s osobou predávajúceho, ako subjektu dodávajúceho tovar alebo službu, na zaplatenie ktorého bol poskytnutý spotrebiteľský úver. V danom prípade spotrebiteľský úver, ktorý bol poskytnutý žalobcom nebol priamo spojený s kúpou konkrétneho tovaru alebo služby, žalovaný tak nemohol mať povinnosť uviesť v zmluve adresu predávajúceho. Žiaden individualizovaný predávajúci totiž v takom prípade neexistoval a nemohol byť identifikovaný. Žalovaný preto žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanému proti žalobcom právo na spoločnú a nerozdielnú náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, ako aj pred odvolacím súdom, v rozsahu 100 %.

3. Žalobcovia sa k odvolaniu žalovaného nevyjadrili.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) oprávnenou osobou (§ 359 CSP) preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z dôvodov uvedených v odvolaní, ako aj konanie rozhodnutiu súdu prvej inštancie predchádzajúce, v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP.

Odvolací súd prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania vychádzajúc z ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario; v predmetnej veci boli strany sporu vypočuté súdom prvej inštancie, skutkový stav bol ním zistený bez potreby jeho modifikácie odvolacím súdom. Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku odvolací súd zverejnil na úradnej tabuli ako aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 24.09.2020 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolanie žalovaného bolo dôvodné ako aj k záveru o neexistencii prekážky pre zmenu svojho pôvodne vysloveného väčšinového názoru vyjadreného v uznesení 9Co/159/2018-146 z 31.1.2019.

5. Žalobcovia, právne zastúpení, podali na súd žalobou, ktorou sa domáhali vydania bezdôvodného obohatenia od žalovaného, založenú na tvrdení jedinej rozhodujúcej skutočnosti, že zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, ktorú so žalovaným uzavreli 09.09.2008, na základe ktorej im bol poskytnutý bezúčelový spotrebný úver vo výške 6.638,78 eura, nie je v súlade so zákonom, keďže neobsahuje náležitosť vyžadovanú § 4 ods. 2 písm. i) zákonom o spotrebiteľských úveroch - výšku, počet a termíny splátok istiny, úroku a iných poplatkov.

Takto procesne vymedzený žalobný nárok zostal predmetom celého konania.

6. Skutkové tvrdenia o tom, že medzi stranami sporu bola uzatvorená zmluva špecifikovaná v žalobe spornými neboli, z listín zo spisu vyplýva, že medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcami ako dlžníkmi bola 09.09.2008 uzatvorená v žalobe tvrdená zmluva o poskytnutí bezúčelového spotrebného úveru vo výške 6.638,78 eura /v tom čase 200.000.-Sk/, ktorý mali žalobcovia zaplatiť žalovanému v 118 mesačných splátkach po 114,12 eura splatných vždy do 20. dňa v kalendárnom mesiaci, do 20.08.2018, pričom splatnosť prvej splátky bola 20.11.2008.

Nie sporným bolo poskytnutie úveru podľa zmluvy, ani to, že žalobcovia zaplatili žalovanému na úhradu úveru sumu 8.308,20 eura.

7. Zásadným a rozhodujúcim bolo právne posúdenie toho, či tvrdenie žalobcov o bezúčelovosti úveru, tak ako ho vymedzili v žalobe, ktoré malo spočívať v absencii členenia splátky na istinu, úrok a iné poplatky, je relevantné.

8. Podľa § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom k 09.09.2008 (ďalej aj len „zákon č. 258/2001 Z.z.“) na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky úveru alebo inej právnej forme.

9. Podľa § 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z.z., na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver

a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

10. Podľa § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere, okrem všeobecných náležitostí, musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

11. Citované ustanovenie § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. v znení uvedenom v predchádzajúcom bode nadobudlo účinnosť 01.01.2008 na základe novelizácie zákona č. 258/2001 Z.z. zákonom č. 568/2007 Z.z.

Z bodov 6 a 7 (§ 4 ods. 2 a 3) dôvodovej správy k zákonu č. 568/2007 Z.z. vyplýva informácia zákonodarcu o tom, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú novo komplexne vypočítané v odseku 2. Taktiež z nej vyplýva, že spotrebiteľ musí byť informovaný v akých termínoch, resp. kedy a v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o úvere.

12. Dôvodová správa k zákonu je interpretačným pravidlom. Ak zákonodarca zmenu zákona č. 258/2001 Z.z. zákonom č. 568/2007 Z.z. od 01.01.2008 odôvodnil (o.i.) novým vymedzením náležitostí zmluvy, nemôžu byť pochybnosti o výklade textu zákona.

Do 31.12.2007 bol totiž § 4 ods. 2 písm. a), text pred bodkočiarkou totožný so znením § 4 ods. 2 písm. i) účinným od 01.01.2008, avšak text za bodkočiarkou tohto zákonného ustanovenia (§ 4 ods. 2 písm. a) znel: ; „ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušľach výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť.“ Tento text za bodkočiarkou v novo formulovaných náležitostiach zmluvy nie je. Uvedené neznamená nič iné než to, že ak veriteľ poskytujúci úver uvedie v zmluve výšku splátky, počet splátok a termíny splátok, sformuluje náležitosť zmluvy v súlade so zákonom. Samotná splátka je pritom tvorená jednotlivými zložkami, ktorými sú istina, úrok a poplatky, ktoré sa uhrádzajú naraz v konkrétne určený deň splatnosti splátky. Splátka úveru totiž odráža aj jeho cenu pričom z úpravy plnenia úveru v splátkach nevyplýva nič iné než to, že ide o jeden dlh s deliteľným plnením, ktoré bolo vopred, na základe zmluvy, s prihliadnutím na ekonomický účel takejto zmluvy rozložené na viac častí a k plneniu dochádza postupne, v splátkach. Platí pritom, ako vyplýva z právnej teórie, že ekonomický účel, uplatnenie ekonomickej analýzy pri interpretácii právnych predpisov, možno chápať ako jednu z častí teleologického výkladu, ktorý je výkladom podľa účelu a zmyslu právnej normy /Wintr.J., Metody a zásady interpretácie práva, Auditorium, Praha, 2013, str. 26, 128/.

Podľa odvolacieho súdu z ust. § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 248/2001 Z.z. v znení účinnom k 09.09.2008 nevyplýva požiadavka zákonodarcu vo vzťahu k adresátom právnej regulácie na to, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere mala byť splátka úveru rozčlenená na sumu istiny, sumu úroku a sumu poplatku, k takejto požiadavke nemožno dospieť ani jazykovým výkladom zákonného textu ani inou výkladovou metódou. Pre konštrukciu logického výkladu ako zvláštnej výkladovej metódy nie je možné nájsť dôvody, moderná právna metodológia preto s kategóriou logického výkladu nepracuje. /Sobek T., Argumenty teórie práva, Praha, Aleš Čenek, 2008, str.43/.

13. Záverom uvedeným v predchádzajúcom bode sa odvolací súd odklonil od názoru uvedeného v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v uznesení 4Cdo/122/2019 z 29.04.2020, ktorý, posudzujúc spotrebiteľskú zmluvu uzatvorenú taktiež v deň 09.09.2009 mal za to, že z jazykového a logického výkladu textu zákona č. 258/2001 Z.z., § 4 ods. 2 písm. i) vyplýva potreba členenia splátok na splátku istiny, úroku a poplatkov, bez ozrejmenia dôvodu zmeny právnej úpravy účinnej už od 01.01.2009 a s tým súvisiacej interpretácie právnej normy tak, ako to realizoval odvolací súd.

14. Súd prvej inštancie za absenciu náležitostí zmluvy mal aj ustanovenie § 4 ods. 2 písm. d) zákona č. 258/2001 Z.z., podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere, okrem všeobecných náležitostí, musí obsahovať adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Odvolacia námietka vyvracajúca správnosť úvahy prvoinštančného súdu vo vzťahu k uvedenému je založená nielen na poukázaní na to, že v žalobe nie je tvrdenie žalobcov o absencii náležitosti zmluvy vyžadovanej § 4 ods. 2 písm. d) zákona č. 258/2001 Z.z. ale aj na tom, že ide o náležitosť u takej zmluvy, u ktorej poskytnutie úveru je spojené s kúpou konkrétneho tovaru alebo služby.

15. V prvom rade je potrebné uviesť, že žalobcovia, právne zastúpení, žalobný návrh nezaložili aj na tvrdení údajnej absencii informácie o adrese predávajúceho, ak by tak aj boli urobili, k žalobe ako dôkazný prostriedok priložili zmluvu o spotrebiteľskom úvere spolu s formulárom o

zmluvných podmienkach k zmluve. Vo formulári, ktorý podpísali tak ako aj zmluvu, je vyškrtnutý údaj o predávajúcom, úver, ako z jeho druhu vyplýva bol bezúčelový, inej ako logike veci, výkladu zmluvy a zákona nemôže preto zodpovedať to, že ak nebol žiadny iný subjekt ako subjekt predávajúci tovar, predávajúcim (úverový produkt) mohol byť iba žalovaný, adresa ktorého je v záhlaví zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 0493587806 zreteľne uvedená.

16. Odvolací súd zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorý nebolo potrebné modifikovať žiadnymi novými dôkazmi, dospel k názoru o jeho nesprávnom právnom posúdení súdom prvej inštancie. Úver, ktorý žalovaný poskytol žalobcom nebol zo žalobcami tvrdených dôvodov úverom bezúročným a bezpoplatkovým, čím na strane žalovaného nevzniklo bezdôvodné obohatenie, ktoré by mal žalobcom vydať.

17. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu v akom bol odvolaním napadnutý, podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu ako bezdôvodnú zamietol, majúc za to, že odlišná interpretácia totožného zákonného ustanovenia prvoinštančným a odvolacím súdom na zhodný skutkový stav nemôže spôsobiť ani prekvapivosť rozhodnutia odvolacieho súdu /Ústavný súd Slovenskej republiky nález III. ÚS 52/2019-62 z 1.4.2020/ a súčasne za to, že nebol dôvod zaoberať sa ďalšími odvolacími námietkami žalovaného, prihliadajúc na to, že v odôvodnení jeho rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní /Ústavný súd Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 78/05/.

18. O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd na základe § 396 ods. 2 CSP, podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný mal v konaní plný úspech, preto mu odvolací súd voči žalobcom, povinným spoločne a nerozdielne, priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania v plnom rozsahu, t.j. v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

19. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.